

Pyotr Solovjov

The Mobster

KAPITOLA I.

“Great men are not born great, they grow great . . .”

Narodil jsem se 11. června, 1975 v Moskvě. Otec Alex Solovjov a matka Arusik Solovjov, mé jméno mi bylo darováno se ctí, oddaností a loajalitou mého otce. Naše rodina nebyla ničím speciální, byli jsme chudší rodina, žijící v Moskvě, co se snaží vyžít z posledních peněz. Od

mala jsem byl učen loajalitě, respektu vůči druhým a milosti.

Vyrůstal jsem na sídlišti mezi dalšími dětmi, které tam žijí dodnes. Dnes si vzpomínám pouze na mého dobrého přítele Romana, s kterým jsem prožil dětství. Nikdy jsem, jako malý netušil, že jednou budu na místě, kde jsem teď. Když jsem byl malý, tak jsme si hráli na vojáky, sypali střelný prach přes cestu a když projíždělo auto, tak prach zapálili. Vždy se vytvořila menší stěna ohně, která po chvilce zhasla a my s výlevem smíchu koukali na řidiče, jak se lekne a trhne volantem.

Naštěstí se nikdy žádnému řidiči nic nestalo. Moje první rvačka nastala ve dvanácti letech, kdy mého spolužáka Igora napadal jiný kluk. Vešel jsem do třídy, jakmile jsem je uviděl, tak jsem k nim přiběhl, popadl útočníka a vrazil mu dvě pěstí přímo do obličeje.

Útočník upadl na zem, já se k němu přiblížil, chytl ho pod krkem a výrazným tónem mu sdělil: „Jakmile budeš ubližovat mým kamarádům, ublížím já tobě.“

Následně jsem podal Igorovi ruku a zvedl ho ze země a řekl mu: „Jestli tě ještě jednou napadne, ozvi se mi.“ Igor vystrašeným výrazem odpověděl: „Rozumím.“ Následně jsem odešel ze třídy a šel zpět. Jako malý kluk jsem se nerad rval a byl součástí konfliktů, ale neměl jsem rád, když někdo napadal mé přátele.

Roky plynuly a já si musel vybrat, kam vlastně budu pokračovat, vybral jsem si střední školu obchodní akademie v Moskvě, občas jsem si říkal, že jsem si mohl vybrat lépe, ale koneckonců, jsem byl šťastný, že jsem si vybral tuto školu.

Nikdy jsem nebyl agresivní a konfliktní typ člověka, spíše jsem se snažil věci řešit v klidu, ale střední škola mi změnila pohled. Poté, co jsem nastoupil na novou školu, jsem zjistil, že už nebudu moci být hodný kluk, který je na každého hodný a snaží se se všemi vyjít vstříc.

Zjistil jsem, že střední, kterou jsem si vybral, je plná grázlů, narkomanů a lidí, kteří se rádi rvou. Musel jsem změnit sám sebe. Musel jsem se naučit postavit problémům a řešit je, něčemu takovému jsem byl učen od mala, takže jsem věděl, jak a kde jednat. Na denním pořádku byl prodej drog ve třídě, hlasitá hudba a občasné rvačky a řev. Ale řekl jsem si, že to přežiju a ukážu, že nejsem posera, co si nechá šlapat po hlavě. Škola mě naučila, jak jednat v rizikových situacích a jak se rvát.

Zvykl jsem si na tento přístup a dostalo se mi do hlavy, že když mi někdo něco udělá, nebo se o to pokusí, tak mu to vrátím 2x větším způsobem, což vlastně dělám doteď. Postupem času jsem začal být vůči lidem, kteří měli se mnou problém nepřítel a nemilosrdný, byly i dny, kdy jsem se 2x denně porval ve škole, ale naštěstí nikdo z těch grázlů nepráskal a tak všechno bylo v klidu. Roky plynuly a já vystudoval střední školu a rozmýšlel jsem se, kam bude pokračovat má cesta.

PODKAPITOLA I.

“Kdo jsou moji rodiče?”

Můj otec, Alex Solovjov, pracoval, jako účetní v jedné automobilové firmě, která sloužila, jako pračka peněz. Po několika letech práce mého otce ve firmě dostal nabídku, od osoby jménem Vyacheslav Ivankov, který byl uveden, jako jednatel firmy.

Jelikož v mafiánském světě existují bílý koně, kteří se tváří, jako majitelé podniku, bohužel jsou jen zástrčka, aby někdo nepřišel o podnik. Vyacheslav Ivankov zavolal mému otci, do telefonu mu sdělil, že pro něho dojde odvoz v 20:00, ať je připraven před domem v nějakém pěkném kvádru. 19:55 a můj otec už čekal venku.

Nám sdělil, že má obchodní schůzku, ale sám otec nevěděl, do čeho jde. 20:00 a najednou přijíždí auto, černá barva, zatmavené skla. Můj otec nasedá do vozidla a odjíždí. Po cestě přemýšlel, kam jedou, ale neodvážil se zeptat, měl strach v očích a bál se o svůj život. Jakmile dojeli na místo, vystoupil řidič a otevírá mému otci dveře, můj otec vystupuje a pokračuje ke dveřím budovy.

Když vstoupil do budovy, povšimnul si špatně osvětlené místnosti, kde sedělo několik lidí.

Vstoupil dále do místnosti a jen vystrašeně koukal, osoba za ním, která řídila mu sdělila, aby se posadil.

Alex se posadil a jen poslouchal. Všichni kolem něho seděli a byli ticho, najednou se postavil Vyacheslav a výrazným tonem řekl: „Tohle je náš účetní, Alex Solovjov, několik let se stará o naši firmu a za těch několik let neměl ani jeden problém.“ Alex se lehce pousmál a byl poctěn.

Dále pokračoval v povídání o jejich firmě, která si vede skvěle, ale najednou začal mluvit opět na mého otce serióznějším tónem. Sdělil mu: „Pane Solovjov, teď budete pracovat pro mě, mé jméno je Vyacheslav Ivankov. Lidi, které vidíte kolem Vás, jsou od teď Vaši kolegové, ale v naší firmě máme určité pravidla, které musíte ctít.“ Vyacheslav Ivankov začal jmenovat pravidla..

Jakmile Alex zaslechl pravidlo:

Opustte své příbuzné - matku, otce, bratry, sestry ...

Říkal si, že něco nebude v pořádku, ale neměl odvalu se zeptat. Alex vše odsouhlasil a doufal, že se nic nestane. Takhle začal můj otec pracovat pod organizací, která vedla firmu, ve které pracoval.

KAPITOLA II.

“Every man has one destiny.”

Moje cesta se nelišila od cesty mého otce. Začal jsem pracovat ve stejné firmě, jako on, prvně jsem začínal, jako nováček, který vykládal doručené zboží v krabicích a odvažel to do skladu. Jednou, když jsem vykládal krabici, byla pootevřená.

Byl jsem zvědavý a tak jsem nakoukl do krabice a spatřil balíček obalený ve fólii a na tom omotaná páska, vytáhl jsem balíček a prohlížel si ho, najednou jsem slyšel přicházející hlasy a tak jsem rychle uklidil balíček zpět do krabice.

Vystresovaně jsem pokračoval rychle ke skladu, kde jsem položil krabici, když v tu najednou se ozval hlas a řekl: „Koukal si do té bedny?“

Moje odpověď zněla dost vystresovaně a byl z ní cítit strach: „Ne, nekoukal.“

Na to se osoba začala pomalu přibližovat a nenávisným pohledem mi hleděla do očí. Najednou jsem viděl, jak mi sahá po krku a cítil jsem tlak na hrudi, chytl mě pod krkem a držel u zdi, vytáhl nožík a položil mi ho na krk a řekl: „Tady se nelže, přiznej se.“

Byl jsem ve strachu a tak jsem se mu přiznal, že jsem viděl balíček, ale nevěděl jsem, co to je. Jakmile jsem mu to řekl, tak mě pustil, schoval nůž a rychlým krokem odešel zpět. Vyložil jsem poslední krabice, uklidil a odešel po práci domů. Jelikož můj otec byl členem organizace, která vlastnila tuto firmu, tak můj posun byl vcelku rychlý.

Utekl půl rok a začal jsem se posouvat ve své kariéře, už jsem nebyl skladník, ale vedoucí směny, zapisoval jsem počet objednávek a rozděloval práci, ačkoliv jsem si myslel, že se prodávají autodíly, v krabicích se převážely drogy ve velkém množství do celého světa. Nakonec jsem se dostal až na účetního, jako byl můj otec, tam se mi dařilo velmi dobře.

Hezký plat, auta, oblečení, žil jsem si, jak ve snu, ale furt jsem si nedokázal představit, co se

stane později. Jednoho dne, když byla porada organizace, tak se Vyacheslav zeptal, zda by nechtěl Alex zasvětit svého syna do businessu, ale pokud se pan Ivankov zeptal, musel mu každý odpovědět jen kladně, neexistovalo, že by mu někdo odpověděl negativně. Tudíž Alex přikývl a řekl, že ho na to připraví.

Můj otec chtěl, abych žil normální život, jako každý druhý a někam se v životě dostal, každopádně ho tahle situace dost zahrkla, ale musel splnit rozkaz. Nechtěl si ani představit, co by se mohlo stát jeho rodině, kdyby odmítl.

Když nastal můj čas se stát taktéž členem, nevěděl jsem oč jde, myslel jsem, že mě otec veze na firemní schůzi, abych zařídil další zboží pro naši firmu, nakonec bylo všechno úplně jinak. V ten osudný den mi zavolal otec, že budu mít schůzku s významným člověkem, představil jsem si, že někdo výjimečný pro naši firmu, byl to Vyacheslav Ivankov, samá osoba, která potkala mého otce a zasvětila ho.

Otec mi řekl, že mě dnes vyzvedne před barákem v osm hodin. Před osmou hodinou jsem šel čekat ven před barák a najednou přijíždělo auto, otevřely se dveře a na zadní sedače seděl můj otec, nastoupil jsem si k němu a odjeli jsme od domu.

Otec mě začal připravovat a říkal mi věci typu, abych byl ticho, moc nemluvil a neodmlouval, odpovídal jen kladně a nic se mi nestane. V tu dobu jsem si uvědomil, že něco nebude v pořádku, začal jsem se bát. Přijeli jsme na místo a otec tušil, že postup bude stejný, jako u něho, ale můj otec byl vyjimečný, dostal doporučení od vlivného člena rodiny organizace, proto jeho postup byl rychlejší, bohužel, já si můj postup musel odřítnout.

Přijeli jsme na místo, vysedli jsme a otec mi sdělil: „Drž se za mnou.”

Kývl jsem hlavou a pokračoval za ním. Stál tam neznámý muž, neznal ho ani můj otec, načež se ho zeptal: „Kdo jste?”

Neznámý muž mu odpověděl: „Pracuji pod panem Ivankov, mám Vám předat práci.”

Otec přikývl. Neznámý muž začal povídat, o jakou práci se má jednat, moc jsem kvůli tomu strachu nevnímal, ale zapamatoval jsem si, že mám převést balík z bodu A, do bodu B. Dostal jsem destinaci, čas a komu to doručit. Vzal jsem černý pytel do ruky, absolutně jsem nevěděl, co se v něm nachází a odešel s mým otcem zpět do auta, otevřel jsem kufr a vložil pytel do kufru a odjeli jsme na předurčené místo.

Přijeli jsme radši dřív, kdyby se čas rapidně změnil, byli jsme tam o 15 minut dříve a tak jsme čekali před destinací v autě.

Uteklo 15 minut a vyšel ven chlap, vysoká postava, staršího věku, tlustý, v kalhotách a tílku, vysedl jsem a otec čekal ve vozidle, šel jsem směrem k němu a řekl mu: „Balík od pana Ivankov.”

Bez odpovědi si převzal balík, podal mi obálku a vešel zpět do budovy. Já rychlejším krokem šel k autu, sedl do auta a rychle jsme odjeli, aby nás nikdo nespatriil. Takovýhle obchody jsem provedl několik, tenhle proces trval několik měsíců, poté jsem dostal další úkol, byl to první těžký úkol, který jsem v životě, kdy dostal. Jednoho dne jsem přišel na stejné místo, jako vždy, čekal tam ten muž, který na začátku. Přišel jsem k němu a zeptal se ho, co to bude dnes.

Podal mi nabitou zbraň a řekl: „Dnes se s tím naučíš zacházet, za 2 minuty je tady.” Nechápatě jsem popadl zbraň, schoval jí pod bundu a šel ven a tam čekal. Přijely 2 plné auta lidí, nasedl jsem do jednoho z nich a podivně rychle odjeli pryč. Jeli jsme někam za město do pustého lesa, kde čekalo 5 lidí, zastavili jsme před nimi, měli v ruce zbraně, převětšinou se jednalo o ruční zbraně.

Vystoupil jsem a šel jsem za lidmi, kteří šli do lesa, došli jsme k příkopu, kde klečel nějaký malý kluk, mohlo mu být kolem dvanácti let. Stál tam i pan Ivankov, který pomalu přišel ke mně a jasným a tichým tónem řekl: „Zabij ho, neměj milost, kradl naší rodině.” Vytáhl jsem zbraň z bundy, namířil mu na hlavu, zavřel oči a zmáčkl spoušť...

KAPITOLA III.

“No remorse.”

Otevřel jsem oči, kluk s kulkou v hlavě ležel na zemi v krvi, v hlavě jsem si dokola opakoval, že je to jen noční můra, ale bohužel nebyla, tato noční můra se stala součástí mého života. Poprvé jsem zabil člověka, cítil jsem pocit viny, ale musel jsem s tím naučit žít.

Postupem času se tohle stalo mojí denní záležitostí, zabíjet lidi. Začal jsem se stávat nestvůrou, člověkem, co nemá milost, práce mě změnila z hodného kluka, který vyrůstal na sídlišti, v nestvůru, člověka bez milosti a výčitků. Nechal jsem si na hrud' vytetovat ruský název: „Žádné výčitky svědomí.“ Abych nezapomněl, že tohle je součást mého života a budu s tím muset žít po celý život.

Člověk, pracující pod rodinnou organizací musí plnit rozkazy vyšších, bohužel úkoly jsou většinou proti srsti. Být členem organizace Vás změní, změni to pohled na svět, chování a city. Stal jsem se nestvůrou, každý, kdo mi stál v cestě, toho jsem odstranil. Naučil jsem se zabíjet lidi a být nemilosrdný.

KAPITOLA IV.

“Behind every great fortune there is a crime.”

Psal se rok 1995, zimní období, Moskva pod sněhem a doprava plná, všichni spěchají do práce, tudíž i já. Byl jsem pozván na schůzku s panem Ivankovem. Schůzka měla být v půl druhé odpoledne, v jedné ruské restauraci. Oblékl jsem si elegantní oblek, sedl do auta a jel k restauraci.

Bohužel doprava byla hustá, tak jsem mírně nestíhal s časem, ale nakonec jsem dojel včas. Schůzka probíhala poklidně, pan Ivankov mě pozval na oběd, povídali jsme si o rozkvétajícím businessu, problémech v rodině, nepřátelích a zbraních. Nabídl mi možnost organizování obchodů a zařizování nových zákazníků u prodeje zbraní, nemohl jsem odmítnout, byla to moje životní šance, kterou jsem přijal a uchytil se jí.

Když jsme dojedli, řekl mi: „Vezmu tě na pár míst, trochu se to porozhlédneme.“ Kývl jsem hlavou a šel s ním směrem k mému autu. Odjeli jsme směrem ke skladům na východní části Moskvy.

Dojeli jsme ke skladům, pan Ivankov mě navigoval k poslednímu skladu, neoznačený sklad, nevýrazný, v té chvíli jsme si nepomyslel, že to bude jeden z tisíců skladů v Moskvě, kde naše organizace měla ukryté zbraně. Ivankov otevřel sklad, světlo začalo vnikat dovnitř a prostor se začal osvětlovat. První, co jsem spatřil, byly narvané po okraj krabice se zbraněmi.

Pootevřel jsem pusku a v hlavě si řekl: „Waau..“ Většina krabic měla v sobě AK-47, ale byly tam i různé typy zbraní, například M16, M4, těžký kulomet, brokovnice, ruční zbraně až po výbušniny, granáty, C4 a mnoho dalšího, sklad byl opravdu obrovský a byl celý naplněn zbraněmi, ale nebyl to jediný sklad, který organizace vlastnila.

Dostal jsem klíče a řekl mi: „Zde máš přístup k prvnímu skladu, snaž se a uvidíš i další sklady.“ A tak začaly moje obchody se zbraněmi.

Jako malý jsem si hrál na vojáčka s větví v ruce a nebo kuličkovými zbraněmi, teď obchoduji s těžkými zbraněmi v podsvětí. V obchodech se mi dařilo nejvíce, sehnával jsem kontakty pro naši organizaci, prodával zbraně a naše organizace vzrůstala, já měl krásné peníze, mohl si koupit nové auto, hlavně jsem dost peněz dával matce, za to, že mě dobře vychovala a vždy ve všem podporovala.

Moje obchody vzkvétaly, psal se rok 2000, válel jsem se v penězích, měl jsem radost ze života, ale největší radost přišla až později, ta největší radost a štěstí v životě, co jsem, kdy potkal. Vždy, jako malý jsem si přál bydlet v USA, objevovat krásu Ameriky.

KAPITOLA V.

“Life is so beautiful.”

Nastal osudný den, den mé nové kariéry. Zrovna, když jsem si dělal oběd, zazvonil telefon. Zvedl jsem telefon a ptám se:

Pyotr: Kdo tam?

Ivankov: Tady Ivankov, mám pro tebe nabídku.

Pyotr: Poslouchám..

Ivankov: Rozvádíme novou pobočku v Chicagu, chceme tam zavést prodej zbraní a obchodování mezi Ruskem a Amerikou v plném proudu, věřím, že se o to postaráš.

Pyotr: Nezklamau Vás, pane.

Ivankov: *Položil telefon*

Po chvíli mi přišla SMS a v ní stálo:

„19:50 ti letí letadlo, sbal si věci, co potřebuješ, rozluč se s rodinou, v Americe tě budou čekat naši přátelé.”

Přispěchal jsem ke skříni, vzal cestovní tašku, sbalil si věci, vzal si vzpomínky, abych nikdy nezapomněl, co jsem byl, připravil si oblečení a šel se rozloučit s matkou a otcem. Byl to těžký pocit říct matce a otcovi, že letím do Ameriky za prací, ale slíbil jsem jim, že je tam dostanu taktéž jednou.

Dal jsem pusu matce, objal se s otcem a šel si připravit zbytek věcí, abych mohl vyrazit na cestu. Požádal jsem otce a matku, zda by mohli jet se mnou na letiště, neodmítli. Pár hodin před odletem jsme vyrazili na letiště a já čekal na můj let. Byl jsem ve stresu, měl jsem trochu i strach, protože jsem nikdy tak daleko sám necestoval, ale řekl jsem si, že to vše zvládnou.

Sedl jsem do letadla a vyrazil za novým životem. Když jsem přistál, čekali na mě přátelé od pana Ivankova, pomohli mi s kufry, sedli jsme si do auta a směřovali k vile, kde jsme sídlili, seznámili jsme se a tak začala nová kapitola mého života. Ten den jsme šli ještě do jedné známé restaurace. Objednávali jsme si stůl, když vtom jsem spatřil jednu krásnou slečnu, přišel jsem za ní a mojí lámanou angličtinou jsem jí hezky pozdravil.

Začali jsme debatovat, představili jsme se a já si na ní vzal kontakt, měl jsem takový

hezký pocit, měl jsem pocit, že jsem se zamiloval. Když jsme večereli, stále jsem se na ní díval, prohodili jsme pár pohledů, který vždy přešly v úsměv. V restauraci začala hrát hudba, tak jsem si řekl, že tohle je má šance, přistoupil jsem blíže k slečně a vyzval jej k tanci.

Protančili jsme spolu noc a já měl opravdu krásný pocit štěstí, když restaurace zavírala, rozhodl jsem se jí pozvat na procházku městem, byl jsem nový ve městě, tak jsem chtěl, aby mě provedla kolem, jelikož vypadala, že je již ználá v Chicagu. Moji přátelé odjeli domů a já se vydal na procházku nočním městem. Povídali jsme si o všem, o životě, o tom, jací tu jsou lidé, destinacích a tak dále. Ocenil jsem, že mě neodsuzovala, že jsem cizinec, naopak měla pochopení a i skrz mojí lámanou angličtinu jsme si porozuměli.

Naše procházka se protáhla až na místo, kde je vidět celé město, probíhala mezi námi zrovna hluboká konverzace o životě. Já jí pohladil po ruce, chytil jí jemně za tvář a prstem hladil po tváři a řekl jí:

-

Pyotr: Věříš mi?

Ona: Ano..

-

Když odpověděla ano, pomalu jsem se přiblížil k jejím rtům a dal jí jemný polibek. Usmál jsem se na ní a doufal jsem, že jsem neudělal chybu. Řekl jsem jí: „Jsi nejkrásnější, co jsem, kdy v životě potkal.“ Už na první pohled jsem věděl, že ona je ta pravá. Byla první osoba, do které jsem se upřímně zamiloval a měl k ní opravdové city. Doprovodil jsem jí domů, když jsme se loučili, znova jsme se políbili a já cítil ještě větší zamilování.

Zavolal jsem si taxi a jel domů. Cítil jsem hezký pocit zamilování, v hlavě jsem si dokola říkal, jak moc je úžasná a doufal, že konečně to bude ta pravá žena, s kterou strávím celý život. Celou noc jsem na ní myslel, nedokázal jsem usnout, měl jsem nutkání jí znova napsat, ale nechtěl jsem jí rušit, když najednou přišla zpráva:

Ona: Děkuji ti za krásný večer. :3

Pyotr: Já děkuji tobě. Brzy se zase uvidíme. Dobrou noc.

Měl jsem velký a radostný úsměv na tváři. Usínal jsem s pocitem zamilování a taktéž se s ním i probudil.

Ráno mě čekala práce, s novými kolegy jsme převáželi zboží z bodu A, do bodu B. Nic těžkého, za mnoho peněz. Miloval jsem svojí práci, ale i nesnášel, práce nebyla stanovená, jako klasická pracovní doba, ale mohlo se pracovat ve dne i v noci, a nebo vůbec. Někdy, když jsem spal, přišli mě přátelé probudit, že máme práci, buď se jednalo o obchody, problémy, nebo vraždy, občas to bývalo i schůze.

Když se k večeru našel čas, sebral jsem odvalu a zavolal jsem své vysněné. Pozval jsem jí na večeři, ona samozřejmě neodmítla, sdělil jsem jí, že jí zařídím odvoz, ať čeká v 21:00 před domem.

Šel jsem se rychle připravit a požádal jsem pár mých přátel, zda nám udělají řidiče,

jelikož jsem měl dobré vztahy, udělali to s radostí. Přijeli jsme k ní, otevřel jsem dveře a nechal jsem si jí nastoupit vedle sebe. Řidič nás odvezl do restaurace, kde nás vysadil a odjel.

Objednal jsem stoly, sedli jsme si a vybírali jsme si jídlo, při večeři jsme debatovali o všem, o životě, jakou má práci, ale nejhorší bylo, když se zeptala na mou práci, byl jsem trochu zaskočený a hledal jsem zástěrku. Řekl jsem, že pracuji v automobilové firmě a zařizuji objednávky z Ruska do Ameriky.

Na to mi odpověděla nadčením: „Waaaau!” Ptala se mě, jak a co funguje, tak jsem vyprávěl o převozu zbraní, každopádně jsem to zakryl, že to jsou vozidla, převáženy do Ameriky. Skočila mi na to, ale bohužel, nemohl jsem jí říct, kdo jsem a kde pracuji. Tím bych si zařídil trest smrti.

Po večeři jsem jí vzal na procházku, došli jsme na jedno krásné místo, chytl jsem jí za ruku, opět jí položil ruku na tvář a lehce hladil a pravil jí: „Jsi to nejkrásnější, co jsem, kdy v životě potkal, stačil mi první pohled a cítil jsem se zamilován do tebe.

Stačila mi jedna večeře, abych poznal, že jsi to nejkrásnější na světě. “ Poté jsem jí políbil a řekl jí: „Bud' má.”

Načež mi ona opětovala polibek znovu a řekla: „Budu.” Začali jsme se opět líbat, poté jsem se jí vydal doprovodit domů, když jsme došli k domu, pozvala mě dovnitř.

Sedl jsem si na gauč a ona nalila dvě sklenky vína, během upíjení výborného vína, jsem jí vyprávěl příběhy z Ruska, jak jsem byl malý a poté mi vyprávěla ona. Když přestala vyprávět a šli jsme si znova upít, podíval jsem se na ní a začal se k ní přibližovat, začal jsem jí líbat.

Čekal jsem, že se za chvíli odtrhne, ale položila mě na gauč a sedla si na mě a začala mě líbat, co se stalo dál, nemusím už snad ani vyprávět. Zamiloval jsem se do ní a cítil jsem, že ona taktéž do mě.

Po náročném večeru jsem u ní přespál, když mi ležela na hrudi a usínala, v hlavě jsem si říkal, že konečně jsem našel štěstí v životě, mám auta, peníze, drahý dům, zašeptal jsem: „Life is so beautiful.”

Ráno jsem se probudil, ona mi ležela na hrudi, rukou jsem jí lehce odhrnul vlasy z obličeje a ona se začala probouzet. Popřál jsem jí dobré ráno a pohladil po tváři. Nikdy jsem nevěděl, že v sobě najdu tolik citů k ženě, vždy jsem je bral, jako majetek, ale tahle žena byla jiná.

Viděl jsem v ní pochopení, lásku a hlavně tu krásu, jak zvenku, tak uvnitř. Začali jsme spolu trávit více a více času, ale do toho skákala práce a ostatní problémy. Nejhorší problém nastal poté, co začala válka s konkurenční italskou rodinou, rodinou Castelli.

KAPITOLA VI.

“Revenge is a dish which tastes best when served cold.”

Psal se rok 2003, v Americe žiji již 3 roky, poznal jsem hezké koutky, tak i špatné. Na jedné straně se nachází plno turistů, krásné ženy, naplněné bary, zábava a hlavně radost, na druhé straně je zlost, nenávist, nelegální aktivity, vraždy, obchody s bílým masem, zbraněmi, drogami a tak dále

. Musel jsem si na všechno zvyknout a zvyknout si na ten životní styl v Americe. Když nastala válka, nemohl jsem se moc vídat s mou vysněnou, nechtěl jsem jí ohrozit, tudíž jsem se vymlouval na moc práce a nedostatek času, ale že to brzy vyřeším a taky vyřešil.

Válka trvala pár týdnů, mezitím jsem si našel čas a zašel za mojí vysněnou a trávil s ní čas, abych jí neztratil, ale bylo to těžké, nechtěl jsem jí ohrozit, ale nechtěl jsem jí ani ztratit. Jednoho dne, kdy jsme naplánovali velkou akci s jménem: „Don Castelli.” jsme zabili Dona konkurenční rodiny. Já dostal za úkol, abych sledoval jejich sídlo, sídlo jsem sledoval několik hodin, hlásil odjíždějící vozidla, když najednou všichni odjeli a cíl, na který čekáme tam byl sám, odstartovala se akce.

Čtyři vozidla vyrazily směrem k sídlu, vystoupili a zajali náš cíl, naložili ho do auta a odvezli do přístavu za majákem.

Lidé od nás s ním mluvili, když zaznělo: „Pyotr, zabij ho.” Vzal jsem pistol s tlumičem, zíral mu do očí a do toho řval člověk od nás: „Dělej Pyotr, jsou tu policajti, zabij ho.” Řekl jsem mu: „Sbohem pane Castelli, rád jsem Vás poznal.” Zmáčkl spoušť a proděravil mu hlavu kulkou.

Rychle sedl na motorku a ujel z místa, když jsem odjížděl, všude kolem mě byly policejní auta, většina policistů byla rozstřílených od našich lidí a všichni jsme v pořádku odjeli pryč. Válka po smrti Dona utichla, svět se začal více rozjasňovat a my porazili rodinu Castelli.

Uběhlo několik let, co jsem trávil s mojí vysněnou, měli jsme spolu vztah a já byl rozhodnutý jí požádat o ruku. Cítil jsem k ní, že je ta pravá a doufal jsem, že neodmítne mojí žádost o ruku. Svoji žádost o ruku jsem chtěl udělat speciálně, mezi lidmi.

Naskytla se mi možnost, když jsme měli jet na svatbu spojenecké rodiny. Pozval jsem i svoji vysněnou, věděl jsem, že to tuhle noc musím udělat. Užívali jsme si noc na svatbě, plná alkoholu a tance, obeznámil jsem s tím akorát mého šéfa pana Ivankova, kterého jsem prosil o povolení sňatku, měl jsem s ním výborné vztahy a nikdy jsem ho nezklamal, tudíž mi dal vyjímku.

Počas tance jsem jí protáhl doprostřed mezi všechny lidi, poprosil jsem ostatní, aby udělali kruh, ostatní se vzdálili, já před ní poklekl a začal:

Pyotr: Jsi nejkrásnější, co jsem, kdy v životě potkal, udělala si pro mě mnoho a chci s tebou strávit zbytek mého života. Jsi moje největší štěstí a radost, kterou každý den mám, je jen a jen kvůli tobě. Vezmeš si mě?

Ona: Ano..

S plácem v očích mě obejmula, poté se oddálila a dala mi polibek. Všichni okolo začali tleskat a pískat. Měl jsem opravdovou radost ze života. Vyzval jsem jí k tanci a začali jsme znovu tančit.

Za pár měsíců se konala svatba, jelikož jsem byl součástí bohaté rodiny, tak i svatba byla bohatá, konvoj přes 40 aut, hlasitá hudba, ukázali jsme Americe Rusko. U oltáře padly věty:

Farář: Pane Pyotr Solovjov, berete si za ženu Ashley Stone?

Pyotr: Ano.

Farář: Slečno Ashley Stone, berete si za muže Pyotra Solovjova?

Ashley: Ano.

Farář: Nyní se můžete políbit.

Dal jsem jí vášnivý polibek a ona ho opětovala a byli jsme manželé Solovjov. Naše věrnost byla silná a věděli jsme, že spolu zůstaneme, až do smrti. Věděl jsem, že ona je ta pravá a že mě nikdy nezkłame. Svatební noc byla ta nejlepší, vášnivá a plná emocí, cítil jsem se, jak v nebi.

KAPITOLA VII.

“For justice we must go on our knees to Pakhan Solovjov..”

Ve svém životě jsem byl velmi úspěšný, málokomu se povede, co jsem dokázal já. Dostal jsem nabídku vést svojí pobočku v Los Santos, byla to další šance něco dokázat a být zase mocnějším, čím více jsem byl mocnější, tím více jsem byl závislý na moci, být vůdce a být ten největší a nejmocnější.

Bylo mi umožněno s sebou vzít manželku, tak jsme se s několika lidmi přestěhovali do města Los Santos v Americe, koupili jsme si dům, ve kterém jsem sídlili a žili několik let.

Naše manželství vzkvétalo a obchody v Los Santos také. Rozjeli jsme opět prodej zbraní a velice se nám dařilo, samozřejmě byly doby, kdy obchody ani nebyly, ale potom přišlo období, kdy bylo obchodů až až.

Stal jsem se vůdcem, prvních pár let jsem si budoval respekt u naší rodiny, u pár lidí to bohužel nešlo, tak jsem je musel oddělit od rodinného businessu a požádat o nové lidi. Prvních pár let jsme museli zabíjet svoje lidi, než cizí, abych si vybudoval respekt v rodině, prvně to nešlo, ale postupem času tomu všichni podstoupili. Když jsme rozjeli náš business, začali se nám do toho montovat i ostatní lidé, který jsme potom museli odstranit a nebo jim vysvětlit, že to dělat nemají.

Většinou to bylo úspěšně, u některých, co to nešlo, jsme museli později odstranit z cesty. Jednoho dne mi jeden náš člen představil jednu slečnu, doktorku, která začala pracovat pro nás, ošetřovat nás po střelných zraněních, nebo rvačkách, nebo nám vypomáhala v podnicích. Jednu dobu vedla i jeden z našich podniků, vedla ho dosti na úrovni, byla velmi spolehlivá a vážil jsem si toho, co pro nás dělala.

Její jméno zde zmínit nemůžu, slíbil jsem jí, že za práci pro nás bude v utajení a bude mít naší ochranu. Moje manželka s ní měla přátelský vztah a trávila s ní dost času, za což jsem byl rád, alespoň jsme upevnili vztahy a moje manželka měla kamarádku, která jí pomáhala.

Ashley se musela přizpůsobit mému životu, jelikož jsem se nemohl moc ukazovat na veřejnosti, tudíž nemohla ani ona, nechtěl jsem, aby se jí něco stalo a když někam šla, měla za sebou ochranku, nechtěl jsem riskovat její život. Lidé začali chodit za mnou, chodili za mnou pro spravedlnost, chtěli, abych vyřešil věci, které oni nedokážou vyřešit sami, samozřejmě to nikdy nebylo zadarmo, vždy jsem něco požadoval, buď informace, peníze, nebo věrnost.

Pro spravedlnost mi chodilo mnoho lidí, dokonce i státní zástupce pan Neese, požadoval, abych vyřídil problém mezi ním a skupinkou afroameričanů, kteří podpálili jeho dům. Na pana Neese jsem měl několik pák, už jen to, že jsem věděl, že jedna osoba chtěla zabít a naplánovala si únos na jeho přítelkyni, upsal se ďáblu, upsal se mně.

Pana Neese jsem si v té době oblíbil, byl to člověk, kterému jsem napsal s problémem a on ho vyřešil po právní stránce, milý to člověk. Je škoda, že přišel o život, nepřál jsem mu to.

KAPITOLA VIII.

“Bloody hell.”

Vše začalo, jako společný problém, ano společný problém, přidala se k nám nejmenovaná skupina lidí, kteří měli stejný záměr, jako my, porazit X a vyhrát válku. Tak všechno začalo, zjišťování informací, tehdy přišlo nejvíce informací z nejbližší strany Italů, tehdy jsme zjistili, kdo čemu šéfuje a co jsou zač.

Válka začala kvůli businessu, lezli jsme si do zelí a proto vše začalo. První konflikt přišel již za mých začátků v Los Santos, vybírali jsme výpalné v Bennys a přijeli zde oni. Nejdříve to bylo bourání a slovní nářázky, poté se vytáhli zbraně a začalo se střílet. Tehdy začal náš první konflikt, konflikty se stávaly častěji a častěji až vše vypuklo ve válku.

Nastalo temno, dokonce i počasí nám nepřálo, venku litaly blesky, byla velká bouře. Největší peklo nastalo až o něco později, domluvili jsme si schůzku s druhou skupinou lidí, šli jsme se na parkovišti vedle Hayes Auto, bylo velmi velké ticho, ticho před bouří a čekali jsme na útok.

Dostali jsme informaci, že na nás X chce zaútočit, vedla se občanská válka. Ticho před bouří, všichni připraveni, já tehdy držel lehký kulomet v ruce, vybaven neprůstřelnou vestou a maskou, kolem sebe své lidi a byli jsme připraveni zaútočit. Odbila sedmá hodina, konvoj vyráží a jedeme směr sídlo X. Vzali jsme to offroadem, cesta byla moc nebezpečná a nápadná.

Přijíždíme k sídlu, vystupujeme a začíná krutá střelba, několik zbraní a minimálně tisíc padlých nábojnic, zničili jsme jim celkové sídlo, naházeli molotovы na barák a nechali ho hořet. Když jsme odjížděli, projížděli jsme centrem, kde začalo krvavé peklo. Projelo kolem nás vozidlo, které spustilo palbu, brabus se prudce otáčí a vyráží za ním. Palba z AP pistolí a Uzi, rozstřílené auto na maděru, největší problém byl, že se vše odehrávalo na náměstí uprostřed města.

Projelo kolem nás auto, začal řev a další střelba, prostříleli nám gumy a já musel vystoupit, na krku jsem měl pověšený za popruh lehký kulomet, kryl jsem se za autem a střílel po všem, co se hlo, vystřílel jsem přes 250 nábojnic z kulometu a zasáhl několik lidí, možná některé i zabil.

Byl jsem postřelen a musel jsem se ukrýt zpět za auto, naštěstí došlo další vozidlo, které odehnalo střelce, já se mohl ošetřit a zmizet, střelba po chvíli utichla a všichni

se rozprchli. Bylo to mrazivé, krvavé peklo na náměstí Los Santos, doted' je toto náměstí nazýváno v podsvětí - Bloody Square, v překladu, krvavé náměstí, padlo zde několik set kulek a prolilo několik litrů krve.

Pár dnů bylo klid, pak přišel další útok, útok na naše sídlo tentokrát, dostali jsme informaci, že mají přijet v 16:00. 15:55, všichni již připraveni, já stál na střeše s kulometem, položil jsem si ho na zídku a zapálil cigaretu. Každá cigareta mi kradla den života. 16:00 zatím nic, pár minut po čtvrté hodině a už byl slyšet zvuk aut, velký konvoj aut a začala střelba, krveprolití a nemilosrdnost bylo prolito na našem území. Střelba po několika minutách utichla, prohráli jsme tenhle boj, ale válku ne.

Další boj byl opět u našeho území, obrovská střelba, nárazů aut a policie, byl jsem zasažen, tma a najednou světlo. Probudil jsem se na železném stole na soukromé klinice. Zázračně jsem to přežil, pár dní jsem odpočíval, válka stále zuřila a já posílal svoje lidi do války. Takhle to pokračovalo ještě několik týdnů, poté nastal klid.

Svolala se schůze šéfů na našem sídle, tehdy jsem tam seděl já, moji poradci a poté další dvě skupiny ve stejném složení. Projednávali jsme území a ukončení války a zapečetění válečné sekery, smlouvu jsme podepsali krví a spálili. Pokud bychom smlouvu porušili, naše duše shoří v pekle.

Ukončili jsme válku kvůli businessu a rodinám, už nejsou 70. léta, kde války mafií byly na denním pořádku. Museli jsme začít myslet i na naše rodiny a budoucí děti. Každý z nás měl určitou rodinu, o kterou musel pečovat, jak pokrevní, tak i pracovní.

KAPITOLA IX.

“Family Time.”

Chladné období války odešlo a nastaly hezké časy, business se začal opět rozjíždět a já s mojí manželkou měl krásné časy. Už dlouho jsme přemýšleli, zda rozšířit naši rodinu a rozšířit příjmení Solovjov, nakonec jsme se rozhodli pro ano. Ashley otěhotněla a já měl být po tom všem otcem.

Byla to příjemná změna, než jen střelba, krev a nenávistné pohledy, konečně se svět trošku rozjasnil. V té době jsem ještě nevěděl, že moje milovaná je těhotná, dozvěděl jsem se to až později překvapením, které připravila. Byli jsme spolu na večeři a poté jsme se vydali domů, řekla mi, ať počkám v hale a až mi napíše, tak můžu přijít. O pár minut přichází SMS a já směřuji do pokoje, po cestě byly rozmístěné svíčky a růže, jakmile jsem vešel do ložnice, na posteli byly svíčky do tvaru srdce a uprostřed krabička, rozvázal jsem jí a otevřel a uvnitř byl těhotenský test, když jsem to otevíral, přišla Ashley a dívala se na mě radostným pohledem.

Vybral jsem těhotenský test a zjistil jsem, že budu otec, měl jsem slzy v očích a potichu jsem si řekl: „Já budu otec.“ Šel jsem k Ashley a pevně jí obejmul se slzami v očích. Měl jsem opravdovou, upřímnou radost ze života. Ashley mi vždy dokázala otevřít oči a ukázat jasnější svět, celý život jsem žil v temnotě, stal jsem se ďáblem, ale když přišla ona, pochopil jsem, že i jako ďábel můžu mít jasnější život.

Největší životní rozjasnění přišlo po narození mé dcery, s manželkou jsme vybrali jméno Nika, uběhlo devět měsíců a narodilo se nám první dítě, naše dcera Nika, už od mala to byla uličnice, ráda běhala po zahradě a samozřejmě dělala průšvihy, ale byla dítě. Při porodu jsem držel Ashley za ruku, měl skleněné oči s pocitem radosti a čekal jsem, až se mi narodí moje první dítě.

Ve mžiku doktor už držel mé dítě v náruči a zeptal se mě, zda chci přestřihnout

pupeční šňůru, odpověděl jsem: „Ano, chci.”

Podal mi nůžky a já přestříhl pupeční šňůru, nemohl jsem uvěřit svým očím, ohromný pocit radosti nás obou a slíbil jsem, že moje dcera nikdy nebude součástí toho všeho, chtěl jsem, aby moje dcera vyrůstala jiným směrem, měla legální práci a žádné problémy s policií ani strach o život, že jí někdo zabije, chtěl jsem být její ochránce, postarat se o ní a postarat se o její budoucnost.

Peníze, auta, zbraně, moc, to vše máme, záleželo mi nejvíce na tom, aby moje dcera měla legální budoucnost. Bohužel se věci trochu vymkly kontrole a Nika začala trochu zlobit a jelikož v té době zrovna zuřila válka gangů, museli jsme být více opatrní a více na ní dávat pozor.

Jednoho dne utekla z domu, když byla ještě malá a my ji hledali po celém městě, jela na kole směr downtown. Já sedl s ostatními do auta a vydali jsme se ji hledat, nakonec jsme ji našli, když jsme ji nakládali do auta, v tom přijelo neznámé vozidlo a začala střelba, okamžitá krycí palba od našich lidí a rychlý újezd s dcerou do nemocnice. Nakonec její výlet naštěstí skončil se zlomenou rukou, mohlo to u té střelby dopadnout hůř. Odjeli jsme domů a museli jsme si s Nikou promluvit, bylo jí v té době osm let, snažili jsme se jí nějak vysvětlit, že se tohle už nesmí nikdy dít.

Dal jsem za úkol mojim lidem, aby na ní dávali 24 hodin denně pozor a hlídali, kam chodí a nepouštěli jí mimo dům bez nás. Pár let uteklo a naše dcera vyrostla, bylo jí 13 a začínaly její doby přeměn.

V té době jsem zrovna mluvil s Ashley, že bych chtěl syna, který jednou zastoupí mé místo a postará se o naši rodinu, Ashley měla podobný názor. Rozhodli jsme se tedy se pokusit o další dítě, o syna. Když přišel náš syn na svět, pojmenovali jsme ho Alex, ale přišla další nepříjemná doba a my museli poslat děti k mému otci, ve městě zuřila válka gangů a začalo se to týkat i nás a jelikož děti byly ještě malé, nechtěl jsem, aby se jim něco stalo a bylo to dobré rozhodnutí je na pár měsíců ukrýt k mému otci.

V Rusku vládne klid a mír, proto jsem se tak rozhodl a poslal jsem je na pár měsíců do Ruska. Můj otec se o ně staral nějakou dobu a my vedli válku proti gangům, ale vše jednou končí a tak i války

. Zabíjeli jsme členy gangů, mučili šéfy organizací a sháněli informace, svět pro mě opět zatemnil. Byl temný, jako dřív, ale jediné světlo na konci tunelu, které čekalo vždy po náročném dni, byla moje manželka, která mi vždy na pár chvil rozjasnila den. Byla temná noc, v ulicích brouzdali dealeri drog, vrazi a policie a nakonec my.

Tři vozidla černé barvy vyrazí z našeho sídla, já zavolal vůdci jednoho z gangů, sdělil jsem mu: „Za deset minut čekej u barbera v Mirror Parku, pojedeme si promluvit.” Viděli jsme příjíždějící vozidlo k barbershopu, nastartovali jsme naše auta a vyrazili jsme k němu, já otevřel zadní dveře a řekl mu, ať si nastoupí.

Pozdravili jsme se a začali jsme vést debatu, debata byla o problémech mezi našimi lidmi a jeho lidmi, kupodivu jsme náš problém vyřešili, byl jsem rád, že jsme se mohli domluvit. Objeli jsme blok a vysadili ho opět a každý si jel svou cestou. Domluvili jsme se na určitých věcech, pokud bude problém, ozve se mi, pokud něco budu potřebovat, ozvu se mu.

Začali jsme mezi sebou mít určitý respekt a problémy přestaly, každý si hleděl svého businessu. Roky plynuly a naše vztahy s gangy se zlepšovaly, postupně všichni zjistili, kolik jim můžeme platit za práci, co jim můžeme nabídnout a čeho jsme opravdu schopní. Postupně všichni zjišťovali, že si není snadno zahrávat.

KAPITOLA X.

“The Years Go By.”

Roky plynuly, my vedli business, stejný stereotyp, ale potom přišel zlom. Člověk, můj poradce a dobrý přítel, Boris, zemřel. Byl zavražděn, bohužel dodnes nevíme, kdo to byl, slíbil jsem mu, že jeho vraha najdu a nechám ho trpět.

Hledali jsme a hledali, ale marně, mučili jsme spoustu lidí, ale nikdy se nikdo nepřiznal. Bylo těžké rozeznat, co je lež a co pravda. V té době jsem byl nepřičetný člověk, vzbudila se ve mně zlost, nenávisť vůči světu a lidem, podezřívám jsem každého, jednu dobu dokonce i mého člena rodiny, každopádně se mi moje podezření nikdy nepotvrdilo, vraždu téhož typu jsem ještě nespatriil, žádné důkazy, jediná návnada byla papírek, na něm červený text a v něm psáno: „Neserte se do nás Vy ruský kurvy!“ Jediná návnada, ale vedla k více než deseti teoriím, mohli to být gangy?

Nebo možná člověk, s kterým měl problém v restauraci? Nebo odplata za naše činy provedené jiným organizacím? Pátrali jsme všude, ale nikdy jsme nedostali přímou odpověď. Poté přišel na řadu náš právník, postřelili ho a skončil v komatu na delší dobu.

Jediný vzkaz byl a opět napsaný červeným textem a v něm psáno: „Jeden ze čtyř z rodiny Ross.“

Začali jsme si myslet, že za tohle vše může jediný gang, nasvědčovala tomu barva textu, ale, proč by o sobě dávali vědět v tomhle směru, když vědí, co jsme zač? Že, pokud bychom se o tom dozvěděli, tak bychom jim to vrátili ve větším? Byl jsem v tomhle nerozhodný, nemohl jsem jen tak zaútočit bez přímého důkazu. Vše nasvědčovalo tomu, že za to může jeden určitý gang, ale, co když druhá strana chtěla přesně toto?

Zmást nás ze stopy jinou stopou? Navést nás na špatnou stezku, abychom si udělali problém a oni toho mohli využít? Museli jsme čekat a sehnat více informací, ale vše bylo marné. Může to trvat několik let, než se pravda dostane na povrch, ale jednou se vždy pravda dostane na povrch, tak jako pravda o mně.

Osud byl krutý, ale i my museli ztratit někoho, abychom se trochu stáhli a dali si větší pozor na přešlapy, občas je potřeba udělat chybu, vrátit se o krok zpět a už tu chybu neudělat znova. Bylo toho na mě moc, sám jsem se necítil dobře a cítil jsem velký tlak, nával ze všech stran, úmrtí člena, postřelení právníka, kdo to mohl být, spoustu otázek, spoustu odpovědí, ale žádná správná cesta, cítil jsem se bezmocný, že proto nedokážu nic udělat.

Kladl jsem si otázky typu: „Kdo to mohl být? Mohl to být ten a ten, ale, co když se nás tím snaží akorát zmást, navnadit nás na špatnou cestu?“ Bylo těžké na tyhle otázky odpovědět.

Jednoho dne toho na mě bylo po té době opravdu moc.

Seděl jsem doma na zahradě, kolem mě má rodina, užíval jsem si chvíle volna s rodinou, hrál jsem na kytaru a zpíval, když v tom jsem začal cítit tlak na srdci, požádal jsem mojí manželku, zda mi může donést prášky na uklidnění a vodu. Když mi donesla vodu, držel jsem v jedné ruce prášky a v druhé ruce sklenku vody, prvně jsem se chtěl napít, rozklepala se mi ruka a cítil jsem těžký tlak na srdci a těžko se mi dýchalo, chtěl jsem se napít, myslel jsem, že to pomůže, ale bohužel, ani k tomu jsem se nedostal.

Černo, tma a temnota, upadl jsem na zem, upustil sklenku a dostal srdeční zástavu. Říkal jsem si: „Jsem mrtvý?“ Najednou jsem otevřel oči, myslel jsem, že se mi to jen zdálo, ale potom jsem se otočil a slyšel jsem hodně tlumený řev a matně jsem viděl pobíhat mou rodinu kolem nějakého těla na zemi, řekl jsem si: „Kdo to je?“

Přišel jsem blíže a pohlédl osobě do tváře. Najednou se zastavil čas, všichni ztuhli, jen já se mohl hýbat.

Civěl jsem sám sobě do očí, jen jsem koukal a nevěděl, co se děje, nechápal jsem tento moment, jak se to mohlo stát, že tu stojím a tam dole leží někdo, jako já.

Všechno kolem mě bylo černobílé, zpomalené a vše se míhalo, po chvíli jsem pochopil, že jsem mrtvý, začal jsem plakat a před očima jsem měl všechny vzpomínky, hezké chvíle s mou rodinou, moje dětství a mé rodiče.

Všude kolem mě bylo chladno, cítil jsem, jak skrz mě prochází chlad, ale stále jsem měl myšlenku, že se jedná jen o noční můru, snažil jsem se křičet, ale nikdo mě neslyšel.

Cítil jsem bezmoc, že už nemůžu vrátit zpět. Když v tom najednou jsem ucítil, jak mi někdo sahá na záda, prudce jsem se otočil a viděl jsem mojí matku, která zesnula několik let zpátky. Zeptal jsem se.

Pyotr: Mami? Jsi to ty?!

Matka: Ano

Pyotr: Jak to, že tě vidím, proč támhle ležím já? Jsem mrtvý? Nebo je to jen sen?

Matka: Tvoje duše koluje mimo tvé tělo, dostal si srdeční zástavu a teď je to vše jen na tvé rodině, jak rychle ti dokáže pomoci.

Pyotr: Já ještě nechci zemřít.. Nebyl ještě můj čas, mám ještě plno věcí, co musím dodělat, nemůžu opustit mou ženu a mou rodinu, miluji je nadevše a nedokážu bez nich žít!

Matka: Pojd' za mnou..

Šel jsem směrem za ní, připadalo mi, jako bych procházel časoprostorem, stoupl jsem na schody a jel směrem nahoru, po cestě nahoru jsem se koukal ze schodů a viděl jsem různé časové okénka, když jsem se díval, uvědomil jsem si, že to je moje minulost.

Koukal jsem se ze strany na stranu a viděl moje dětství, sídliště, kde jsem vyrůstal, než jsem se stal zrůdou, bestií a nepřítelným člověkem, člověkem bez citů a milosti. Čím výše jsme byli, tím víc jsem viděl vražd, co jsem způsobil, viděl jsem pohledy lidí, které jsem zabil a civěl jim do očí, cítil jsem pocit viny.

Když jsme vyjeli nahoru, schody nás vysadily u nějaké brány, jakmile jsem odešel ze schodů, zmizely. Procházel jsem se nebeskou zahradou, matka mě držela za ruku a říkala:

Matka: Máš pocit viny, z toho, co si způsobil?

Pyotr: Popravdě, ano. Ale naučil jsem se s tím pocitem žít, jinak by mě užíral zaživa.

Matka: Proč nezkusíš něco změnit, synu?

Pyotr: Není to tak snadné, jsem závislý a nedokážu se změnit. Jediná osoba, která mi rozjasňuje svět, je moje žena Ashley a moje dvě děti, jinak jsem temný, bezcitný člověk.

Matka: Stejnou loajalitu jsem ctíla k tvému otci, Pyotre, tak jako tvoje žena, važ si jí a dělej pro ní vše, jinak o ní přijdeš.

Pyotr: Jak, jako přijdu? Někdo se jí chystá zabít? Odpověz mi!

V tom najednou se začala propadat podlaha a matka začala odcházet a já vykřikl: „Mami stůj! Odpověz mi! Prosím..“

Začal jsem padat a řvát, byl jsem blízko zemi, když v tom najednou jsem otevřel oči. Ležel jsem v nemocnici, viděl jsem velmi rozmazaně, spatřil jsem Ashley, jak stojí nade mnou, pomalu jsem začal cítit své tělo, začal jsem hýbat prsty a cítil jsem, jak mě Ashley drží za ruku, po chvilce koukání jsem se snažil promluvit a sýpavým hlasem jsem řekl: „Žiju.“ Po pár dnech jsem mohl opustit nemocnici a vrátit se zpět do mého života, den, kdy jsem se měl vrátit, mi manželka uspořádala přivítací oslavu. Byl jsem rád, že jsem zpět doma.

KAPITOLA XI.

“Family is everything.”

Nastaly časy menšího rozpadu, poté, co jsem se vrátil domů, dozvěděl jsem se, že členové rodiny se podezřívají navzájem ze zrady, toto období bylo velmi těžké, byl jsem po infarktu a ještě jsem nebyl schopen plně rozhodovat.

Bylo těžké rozeznat, kdo hovoří pravdu a kdo lže, nakonec jsem neměl síly na to to vyřešit a poprvé v životě jsem mávl rukou nad věcí. Vyřešil jsem to diplomaticky, promluvil jim do duše a vysvětlil, že onen člověk není zrádce. Nakonec se vše vyřešilo v pořádku a naše rodina se ocitla zpět, tam, kde byla

. Od tohoto incidentu uteklo pár let, já byl opět zdravý, jako rybička, zotavil jsem se rychle, cítil jsem se opět zdravý a mohl dělat svoje volnočasové aktivity se svojí rodinou, jako správný otec.

I když se na první pohled zdá, že jsem nemilosrdný člověk, ale v hloubi srdce mám milost, miloval jsem rodinné časy, výlety a užívání posledních let života. Ale poslední dobou nastávaly časy, kdy nám to s mojí manželkou přestávalo klapat, měli jsme na sebe málo času a neužívali jsme si, tohle vše vedlo k hádkám, ale vždy jsme se nějak udobřili, ale nastaly i špatné časy mé manželky, začal jí umírat otec a bylo to její těžké rozhodnutí, ale musela na pár týdnů odjet z města, aby se mohla starat o otce.

Prvních pár dní a začal jsem cítit obrovskou ztrátu, jako bych ztratil sebe, nedokázal jsem fungovat. Celé dny jsem prospal, ležel na posteli a díval se na televizi a sledoval nesmyslné pořady. Začal jsem mít deprese, cítil jsem smutek a ztrátu, i když jsem věděl, že se mi vrátí, jakmile tyto časy budou pryč.

Začal jsem na sobě pociťovat bezmocnost a slabost, nikdy jsem se necítil, tak slabý, jako v tu chvíli. Bolelo mě tělo, nemohl jsem pořádně chodit a nakonec jsem onemocněl. Měl jsem problémy s dýcháním a bolelo mě hrdlo, jednoho dne jsem si řekl, že navštívím doktora, aby mě vyšetřil, očekával jsem, že se bude jednat o klasickou nemoc, počítal jsem s angínou.

Když jsem doktorovi sdělil moje příznaky, řekl mi, že mě bude muset důkladně vyšetřit, tak doktor započal důkladné testy, jakmile je dokončil, já čekal mezitím v čekárně. Otevřely se dveře a doktor si mě pozval dál, vstoupil jsem a sedl si na židli před něho. Čekal jsem, že mi sdělí, že mám angínu, předepíše mi antibiotika a pojedu zpět domů, dozvěděl jsem se opravdu hroznou zprávu.

Doktor se přiklonil blíže ke mně a řekl mi, že má špatné zprávy, které mě možná

zasáhnou, ale je možné tyto potíže vyléčit, zaskočil mě. S udiveným pohledem jsem se zeptal:

Pyotr: Jaké potíže?

Doktor: Ach.. Je mi to těžké Vám to sdělit, ale máte rakovinu plic v pokročilém stádiu, je zde možnost léčby, chemoterapie a v pozdějším stádiu neodkladná operace, kterou musíte podstoupit, pokud toto nepodstoupíte, zbyde Vám pár měsíců života.

Hlasitě jsem polkl, uvědomil jsem si, co se děje. Uvědomil jsem si, že umírám. Převzal jsem zprávu od doktora a odjel zpět domů. Doma na mě čekala dcera, řekl jsem jí, aby se posadila, chytl jsem jí za ruku a sdělil:

Pyotr: Nika, jsi velká, dospělá žena, máš celý život před sebou, velkou kariéru před sebou a mnoho úspěchů, můžeš mít vše, co si usmyslíš, ale potřebuju ti říct něco opravdu důležitého. Pečuj o své zdraví a nenech si zdraví zničit nějakým hnusem, co ti za to nestojí.

Je mi těžké to říkat Niko, ale mám rakovinu plic v pokročilém stádiu. Doktor mi řekl, že mi zbývá pár měsíců života, pokud nepodstoupím léčbu.

Nika začala plakat, chytl mě za ruce a objala, držela mě pevně a byly z ní cítit hluboké emoce.

Pyotr: Je malá šance, že to přežiju Nika. Nechci poslední měsíce života strávit léčbou v nemocnici, chci strávit poslední měsíce s mojí rodinou, což jsi ty, tvoje matka a tvůj bratr, vy jste pro mě nejdůležitější osoby v mém životě.

Nika: Musíš se léčit.. Nemůžeme tě ztratit Papa.. Prosím. Vždy je šance se vyléčit, musíš bojovat!

Pyotr: Promyslím si to.. Je tam malá šance, že se z toho vyléčím..

Bylo opravdu těžké říct své rodině, že umírám. Uvědomit si, že brzo umřu je nejhorší pocit, co jsem, kdy mohl zažít. Každý den přemýšlel nad tím, že se nemusím dožít zítřejšího rána, že se nemusím probudit a už nikdy nespatřím tvář mé ženy, dcery a syna.

Nastal čas oznámit můj životní stav i mé ženě, text, který jsem pro ní psal, byl ten nejtěžší v životě, slzy smutku byly vypsány do papíru.

Od: Pyotr Solovjov

Pro: Ashley Solovjov

Ahoj Ashley,

nevím, co se stalo, že si musela odletět, ale je to skoro 25let, co jsme spolu. Od té doby, co si odletěla, tak jsem se cítil slábš a slábš každý den, neměl jsem sílu vstát a dělat něco, protože jsem už nedostával takovou motivaci, jako jsem dostával od tebe. Myslel jsem, že to je jen psychický a že to po pár dnech přejde, ale uteklo pár měsíců a nic se neměnilo. Když jsem začal kašlat krev, tak jsem si uvědomil, že se mnou něco není v

pořádku a myslel jsem, že to je tím, že moc nejím, jsem ve stresu a sám, tak jsem to tak nechal a čekal, než se to nějak spraví.

Bohužel se můj stav nějak nezlepšoval a bylo to čím dál horší, tak jsem se rozhodl, že se vydám k doktorovi. Po všech možných vyšetření jsem dostal smutnou zprávu, která mě dostala na dně. Doktor mi řekl, že mi diagnostikovali rakovinu plic v pokročilém stádiu a jelikož jsem neměl doteď žádnou léčbu, tak mi řekl, že bych si měl posledních pár měsíců užít života, protože mi bohužel víc nezbyvá.

Prožil jsem s tebou mnoho, tolik toho, čeho bych nechtěl v životě litovat a tak krásnýho, co si mi ukázala, mi bohužel už neukáže nikdo.

Ukázala si mi život bez temnoty, s tebou jsem žil ten život, který jsem si od malička přál, měli jsme vše, vše, co jsme si přáli, měli jsme sebe. I když nám to občas neklapalo, tak se vždy vše uklidnilo a byli jsme zase spolu.

Máme dvě krásné děti spolu, který budou žít ten hezčí život, ten život, který si mi ukázala ty. Víím, že jsem možná nebyl nejlepší manžel, kterého sis přála.

Že jsem ti občas nedokázal vyjádřit city, které si potřebovala. Že jsem s tebou netrávil ten čas, který jsem s tebou chtěl a teď ho potřebuji. Víím, že jsem mohl udělat víc, ale člověk si vše uvědomí, až když toho člověka ztrácí.

Ztrácím tebe a ztrácím i svůj život.. Umírám.. Ztratím děti, na který jsem hrdý, jak jsou vychovaní a hlavně ztratím svojí životní lásku..tebe.. Řekl bych ti to vše z očí do očí, ale bohužel jsi daleko a nemám sílu doletět za tebou, nezvládám pomalu už ani chodit a můj stav se rychle zhoršuje.

Řekl bych, že místo měsíců, mi zbývá pár dní, protože můj stav se horší každým dnem víc a víc a chtěl bych ty poslední dny trávit s rodinou, ale bohužel tu nemám děti a nemám tu tebe..Možná, až si budeš číst tenhle dopis, tak už nemusím ani žít. Je těžký se probouzet ráno sám a přemýšlet nad tím, že vlastně za pár dní můžu umřít a že nemám komu dát pusu a říct svoje problémy.

.. Byl jsem nemilosrdný za svůj život a život si teď vybírá daň, ale víím, že k tobě jsem byl vždy milosrdný, úctyhodný a udělal bych pro tebe vše.. Snad si na tohle Bůh vzpomene, že jsem nebyl ve všem tak špatný..

Nevím, zda se ještě někdy stihnem vidět, obejmout, dát si pusu a nebo v nejhorším případě rozloučit.. Byla si pro mě vším a ty si mi dávala tu motivaci se nezbláznit z toho, co jsem měl za práci a koho jsem musel vést a rozhodovat o životech ostatních, bohužel, teď Bůh rozhoduje o tom mém a asi se tomu nijak nevyhnu.

Děkuji ti za krásných 25 let manželství a že si mi ukázala jiný směr života. Přál bych si, abys tu byla ty poslední chvíle se mnou..Snad se ještě někdy uvidíme..

Miluji tě a stále budu, budu tě chránit, jak i teď, tak i po smrti, když ti bude smutno a podíváš se na hvězdy, budu tam já, kdo bude stát při tobě. Prosím, jestli tu už nebudu, slib mi, že se postaráš o děti a vychováš z nich děti, na který můžu být hrdý.. Děkuji ti, miluji tě.

S pozdravem,
Pyotr.

Snažil jsem se být silný, ale vždy mi život podkopl nohy, když jsem se zvedl, opětoval to znova. Dlouho jsem klečel a nemohl vstát, ale našel jsem motivaci.

Motivaci, že dokončím, co jsem začal. Zkusil jsem podstoupit léčbu, chemoterapii,

udělalo to ze mě zrůdu. Začal jsem ztrácet vlasy, vousy, začal jsem hubnout, první týdny byly opravdu těžké, ale potom se stav začal zlepšovat.

Začal jsem znovu chodit a dokázal jsem plně přemýšlet, dokázal jsem se vyspat bez nějakých potíží a bolestí, ale za tím vším stálo mnoho prášků na bolest. Občas jsem se cítil, jak zfetovaný po množství prášků, co jsem musel vzít.

Den, kdy přiletěla zpět moje žena, byl ten nejsvětlejší a nejjasnější v mém temném životě. Chvíli jsme si povídali, ale poté se mi udělalo těžko na hrudi, lehl jsem si na gauč a dcera svolala lidi domů.

Stálo kolem mě dalších 12 lidí a civěli na moji slabou chvíli. Ležel jsem na gauči a mluvil z posledních sil, bylo to těžké i pro ně, mě takhle vidět, vždy jsem byl ten silný, co nikdy nic nevzdává a teď jsem byl na smrtelné posteli.

Řekl jsem mému poradci: „Je čas.“

Můj poradce se zvedl a šel k telefonu, vytočil číslo na mé nejbližší a obvolal je, že má situace je zlá. Pár dní jsem se cítil opravdu špatně, cítil jsem, že opravdu umírám a cítil jsem pocit ztráty, ztráty rodiny a svého života. Po pár týdnech léčby se můj stav o něco zlepšil, začal jsem znovu chodit, dýchat lépe a spát lépe, i naše vztahy s manželkou byly o dost lepší, manželka se vrátila zpět domů a my trávili spolu více času, cítil jsem se opět zdravě, i když v realitě jsem nebyl.

Čas mě vyléčil, i když vlastně ne, dal mi pár měsíců života a čas na to se pořádně rozloučit. Vždy jsem stával s tím, že zítřek bude lepší, něčím speciální a budu se více věnovat rodině, tak jsem i plnil, mezi dobrými časy se odehrála i schůze čtyř hlav podsvětí, kde jsem byl zainteresovaný.

Sladký pocit pomsty proudil mou krví. Začal jsem trávit poslední měsíce mého života naplno, hlavně s rodinou a dával jim nejvíce mé lásky, co jsem mohl dát. Nikdy jsem se nechtěl loučit s mojí rodinou, je to nejtěžší říct navždy Sbohem svým nejbližším. Bohužel, hezčí osud mě nečekal a já se připravoval na onen den, kdy se rozloučím s rodinou. Nechtěl jsem se dočkat toho dne.

KAPITOLA XII.

“Can’t risk it anymore..”

Scott Cooper bylo to jméno, jméno vůdce Brazílské skupiny, která s námi měla určitou dobu spojení, bohužel přišly kudly, které jsem čekal i nečekal. První kudla byla, kdy

mi Scott tvrdil, že je náš spojenec, ale mezitím pracoval pod Italskou rodinou pana

Garcii. Druhá kudla přišla, kdy se ke mně dostala informace, že Scott práskal, zda to byla pravda nebo ne, se už nikdo nedozví. Když jsem se toto dozvěděl, nedokázal jsem

Scottovi již věřit. Scott po nějaké době požádal o schůzi, na kterou jsem odpověděl a přijal ji. Nadcházející den jsme se měli sejít v dokách, vyrazili jsme s rodinou ze sídla,

po cestě žádné komplikace a dorazili jsme na místo. Po chvíli začaly přijíždět auta se Scottovými lidmi. Auta zaparkovaly, Scott vystupuje a přichází ke mně, moji lidé byli

připraveni střílet při první příležitosti. Scott pronesl:

Scott: Zdravím, pane Solovjov.

Pyotr: Privet, pane Scott, opět se setkáváme.

po krátkém dialogu jsme se dostali k otázce, která přišla ode mne: „Slyšel jsem, že jste donášel na policii, přesně paní Bennett, rád bych slyšel Vaše vysvětlení.“ Scott se začal bránit a argumentovat, proč by to tak nemělo být, ale ani po dialogu, kde mi vysvětlil

věci, tak jsem mu už nemohl opět věřit. Smyslem schůze bylo uzavřít mír, neutrální pozici mezi našimi rodinami, na což jsem kývl, nechtěl jsem se válčit, měl jsem důležitější problémy před sebou. Uběhlo pár týdnů, Scott pro nás opět pracoval, ale objevil se problém. Scottovo pravá ruka,

KAPITOLA XIII. “Who am I?”

Mé jméno je Pyotr Solovjov a jsem mocný král podsvětí, za svůj život jsem zabil mnoho lidí, mučil a ničil. Za svůj život jsem se naučil milovat a zabíjet, naučil jsem se, jak vytvořit respekt a být mocným králem podsvětí.

Jsem šéf, krstný otec, vůdce organizované kriminální rodiny. Na daních jsem zkrátil miliony a zabil dekády lidí. Řekl jsem, že dojezu věci do konce a tak jsem i učinil.

FBI agentka, Mia Bennett, narozena 16.3.1985, žijící v Los Santos. Čekal jsem mnoho let a už jsem si myslel, že se její smrti nedožiju. Konec konců, dožil jsem se a umřela pod mojí rukou.

Jednoho dne, když se nám jí podařilo chytit, seděla naproti mně, svázaná. Civěl jsem jí do očí a vyprávěl jí můj životní příběh a viděl jí strach v očích. Co jsem začal, to jsem i dokončil, když mě tehdy pouštěla z CPZ, v hlavě jsem si říkal, že jí jednou najdu a zabiju jí i její rodinu, dotáhl jsem vše dokonce a učinil, co jsem slíbil.

Měla na vybranou, mohla vyšetřování vůči mně zamítnout, ale bohužel v něm pokračovala, udělal jsem jí nejhorší trest, trest smrti. Nechal jsem jí trpět a umírat za živa. Moji lidé jí svázali a drželi na zemi, zatímco jeden člověk jí začal řezat nožem od

krku až po spodek zad.

Udělal otvor a vyřízl kůži, tak, aby se mohla odklopit na stranu, sdělil jsem mu: „Začni jí lámat žebra a vylamuj je na druhou stranu, udělej z ní orla!“ Onen muž začal postupně vylamovat žebra na druhou stranu, dokud nevypadala, jako krvavý orel.

Nechali jsme jí umřít pomalu v bolestech, když jí vylámal žebra, propíchl jí nožem srdce a usmrtil jí, já na to koukal a usmíval se. Když bylo po všem, odsekali jsme jí prsty a hodili do pytle, následně jí odvezli před policejní stanici a tam jí vyhodili. Už se nemusí nikdo zaobírat tím, kdo jí zabil, já jí zabil, já jsem ten člověk, co dokončil, co začal, já jsem Pyotr Solovjov.

KAPITOLA XIV.

“No time left.”

“If I can die saying, "Life is so beautiful," then nothing else is important.”

...